

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.486 van 26 augustus 2015
in de zaak A. 216.346/XIV-36.543**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 3 juli 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 147.600 van 11 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 juli 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, bevat het administratief dossier wel degelijk de “Subject Related Briefing, ‘Pakistan, AhmadiyyaMuslim Community’” van 29 maart 2013 en het Landinfo-rapport “Pakistan, De situatie van de ahmadiyya” van 6 oktober 2014. Verzoeker gaat er schijnbaar aan voorbij dat de datum van dat laatste document slaat op de vertaling vanuit het Noors en dat het origineel van het

rapport, zoals vermeld in de “Disclaimer” van het rapport, werd gepubliceerd op 3 juli 2014. Het eerste middel mist in die mate dan ook feitelijke grondslag.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest onder meer vast dat (opnieuw) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven, dat noch uit de informatie die verzoeker bijbrengt over de situatie van de Ahmadi's noch uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigt en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, dat, ook al is de situatie van de Ahmadi in Pakistan zorgwekkend, niet blijkt dat Ahmadi systematisch worden vervolgd, dat de hoedanigheid van Ahmadi op zich onvoldoende is om gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden en dat uit niets blijkt dat verzoeker Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden noch dat hij bij een terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is daarbij van oordeel dat “de informatie die verzoeker zelf aanbrengt omtrent de situatie van de Ahmadi-gemeenschap [...] hier geen afbreuk aan [doet]”. Wat betreft de actualiteit van de bronnen van de commissaris-generaal, blijkt uit het bovenstaande minstens impliciet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mening is dat verzoeker geen andere, meer recente informatie heeft aangebracht die van aard is om de informatie in het administratief dossier te weerleggen. Bovendien gaat verzoeker in zijn uiteenzetting betreffende de schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’ voorbij aan de devolutieve werking van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van de commissaris-generaal. In zoverre verzoeker tracht aan te tonen dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (hierna: het EVRM) is geschonden “nu duidelijk is dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan ten zeerste precair is”, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending van de artikelen 39/2 en 39/76 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) aannemelijk. Het eerste middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

4. In het tweede middel uit verzoeker kritiek op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die de commissaris-generaal met een aanvullende nota van 17 april 2015 heeft neergelegd in zijn beoordeling heeft betrokken.

In de mate dat verzoeker zich richt tegen het gebruik van twee stukken, te dezen de COI Focus "Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie" van 12 november 2014 en de COI Focus "Pakistan. AhmadiyyaMuslim Community: rapportering incidenten" van 23 juli 2013, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt nergens in het bestreden arrest gebruik wordt gemaakt van het tweede stuk. Wat het overige stuk betreft, gaat het om een actualisering van de veiligheidssituatie in Pakistan. De beoordeling van die situatie maakt mede het voorwerp uit van de aanvankelijk bestreden beslissing en van de kritiek die verzoeker daartegen in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoerde. Het gaat dus om een gegeven dat verband houdt met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek geuite vrees. In overeenstemming met de door het Grondwettelijk Hof aan artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet gegeven interpretatie en met de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen beschikt, kon deze laatste de in een aanvullende nota neergelegde stukken dus niet negeren. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband enige opmerking heeft gemaakt met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet of van het recht van verdediging. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zelf middels een aanvullende nota "nieuwe" stukken heeft aangebracht die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling werden betrokken. Verzoeker maakt

derhalve geen schending van artikel 39/76, §1, van de Vreemdelingenwet of van het recht van verdediging aannemelijk en het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams